

1. NAGRADA

Gepardi u „banani”

Prometni policajac Rajko jednoga je jutra u novinama pročitao oglas za novo radno mjesto u džungli. Prijavio se jer jako voli životinje te je ubrzo avionom otputovao u daleku Aziju. Dočekale su ga zbunjene i prestrašene životinje. U džungli je vladao potpuni kaos, a njegov je zadatak bio regulirati neviđene prometne gužve.

Iz svojega blještavog crnog odijela izvukao je policijsku zviždaljku i mali, sklopivi crvenozeleni semafor. Trebao je podučiti velike životinje da prednost daju malenima: lavovi gušterima, slonovi majmunima, a brzi gepardi sporim ljenjivcima. Međutim, umišljeni gepardi nisu htjeli poslušati Rajka. „Fijuuu! Žuuuum!” – jurili su amo-tamo, namjerno grebali po drveću i ispuštali glasne zvukove koji su plašili ostale stanovnike.

Rajko se jako razljutio. Uzeo je olovku i što je brže mogao zapisao im kaznu na golemom listu banane. Gepardi su morali pomagati mravima prenositi sjemenke tri sata bez prestanka, pazeći da svojim velikim šapama ne zgnječe mravlje „autoceste”. Uvrijeđeno su primili kaznu, no nisu je namjeravali izvršiti. Posebice su se okomili na jednog starog ljenjivca kojemu je Rajko dopustio da nastavi svoj put kući.

Odlučili su ga nasamariti. Između dvaju stabala postavili su zamku: svezali su uže, iskopali duboku rupu i prekrili je suhim lišćem. Sakrili su se u grmlje, ali u tom je trenu sunce udarilo u sjajni limeni tanjur koji je ljenjivac nosio sa sobom. Snažan odbljesak zaslijepio je geparde baš u trenutku skoka! Od dezorijentiranosti su se spleli u vlastito uže i završili viseći naglavačke. – Dečki, pa vi ste baš vješti akrobati! – polako im je dobacio ljenjivac, misleći da vježbaju za cirkus.

Gepardi su se crvenjeli od stida, razmišljajući kako su mogli loviti antilope, a sada vise kao zrele banane. Čim su se oslobodili, pokušali su ponovno. Na put su stavili ljepljivu smolu, no ljenjivac je bio toliko spor da je stigao do nje tek kad se smola od noćne hladnoće stvrdnula. Jednostavno je prošetao preko nje kao preko običnog kamena.

Treći put su odlučili biti najlukaviji. Popeli su se u krošnje s golemom mrežom od lijana. No, baš kad su je htjeli baciti, iza stabla se pojavio Rajko i točno ispred njih zakucao znak:

1. NAGRADA

„Zabrana bacanja mreže na prolaznike”. Gepardi su se toliko šokirali da su ispustili mrežu i – sami se u nju zapetljali.

– Vidim da ste sami sebe „uhitili” po treći put danas – rekao je Rajko mirno, vadeći novi list banane.

Gepardi su ovaj put bez riječi prihvatili kaznu: mjesec dana morali su ljenjivcu donositi najfinije plodove, pazeći da ne probude ni jednu pčelu. Mir se vratio u džunglu, a Rajkov semafor ponosno je svijetlio zeleno, podsjećajući sve da se u džungli najbrže stiže do cilja ako poštuješ one najsporije.

LUCIJA ŠURAN, 4. r.
OŠ “Ivo Lola Ribar” Labin
Mentorica: Silvija Mikuljan

2. NAGRADA

Pikun i patuljak

Bio jednom jedan patuljak po imenu Bo. Imao je šest godina i, kao i svi patuljci, živio je u šumi. Bo je jako volio školu, bio je veseo i imao smisla za humor. Ipak, postojala je jedna stvar koju nikako nije mogao naučiti, a to je koristiti pikun.

Svaki dan je pokušavao. Trudio se iz sve snage, ali mu nikako nije uspijevalo. Jednoga dana toliko se naljutio da je odlučio razbiti pikun. No čim je udario njime o tlo, pikun je počeo kopati zemlju. Tako je Bo sasvim slučajno naučio kopati.

Čim je naučio kopati, otišao je do jedne male livade i ondje počeo kopati. Imao je što i iskopati, jer je livada ispod trave i zemlje bila prekrivena zlatom i blagom. Cijeli dan je kopao, sve dok nije iskopao i posljednji komad zlata.

Na samom dnu rupe ugledao je nešto što je sjajilo poput dijamanta. Bio je znatiželjan pa je ušao u rupu da provjeri što je to. Osvrnuo se oko sebe da vidi gleda li ga netko, ali na livadi nije bilo žive duše, pa je odmah uskočio unutra.

Počeo je kopati i pogodio. Bio je to pravi dijamant. Bo je na sav glas viknuo: „Tooooooooooooo!“

Ali pošto je bio u rupi, jeka je ponovila njegov glas: „Tooooooooo... tooooo... toooo...“ Bou se to svidjelo pa je nastavio govoriti i vikati.

Bo se toliko zanio jekom da nije skužio kako se jedan dječak vrti i mota oko rupe. Na svu sreću, dječak nije čuo jeku pa je tajna patuljaka ostala sigurna, ali na nesreću dječak je počeo zatrpavati rupu.

Čim je bacio prvi sloj zemlje, odnosno blata, patuljak je sve razumio što se događalo i odmah je znao da mu nema spasa, pa je počeo vikati: „Upomoć! Upomoć!“ Ali jeke više nije bilo. Bo je počeo kopati još dublje pa je odjednom pao u jazbinu krtica. Krtice su ga lijepo primile zato što krtice i patuljci imaju istu veličinu i jako puno prijateljstva.

Bo im je sve ispričao što se dogodilo. Krtice su mu obećale da će ga čuvati, hraniti i paziti dok netko ne smisli plan kako da Boa vrate kući.

I tako su prolazili dani i nitko i dalje nije imao ideju.

2. NAGRADA

Šesnaesti dan Bo je dobio ideju da on, s pikunom i uz pomoć krtica, pokuša iskopati put prema površini. Imali su puno posla i zaključili da će, ako krenu danas, dvadeseti dan rupa biti gotova. Bo i krtice kopali su sve do dvadesetog dana i tada završili s kopanjem. Prije nego što su se rastali, dogovorili su se da Bo ostane još par dana, čisto da se odmori od kopanja.

Dvadesetpeti dan patuljak Bo je pozdravio krtice, zahvalio im se i onda predložio jednu ideju. Ta ideja bila je da se svaki dan točno u šest sati poslijepodne krtice i Bo nađu na toj livadi.

Idući dan Bo je sve to ispričao učiteljima u školi. Svi učitelji mu isprva nisu povjerovali, ali ih je Bo uspio uvjeriti.

Mora se spomenuti i to da su i krtice i Bo održali obećanje. Svaki, ali baš svaki dan, našli su se uvijek na istoj livadi i to uvijek točno u šest poslijepodne.

Svima je bilo drago kada su se vidjeli, a patuljak Bo ponovno se zahvalio krticama što su ga čuvale, jer je on bio samo maleni patuljak sa šest godina.

GIOIA DEMETLIKA, 3. r.

OŠ "Vitomir Širola - Pajo" Nedeščina

Mentorica: Ksenija Knapić

3. NAGRADA

Neobična priča o djevojčici i mišu

Prije puno godina djevojčica Marina i njezina mama Lola zajedno su kupile mali kafić kraj Eiffelovog tornja u Parizu. Odlučile su ga urediti da bude najljepši kafić na svijetu.

Kada su prvi put ušle u kafić, bio je pun prašine i paučine. Nije izgledao nimalo lijep, ali Marina i mama nisu odustale. Zajedno su se bacile na posao i vrijedno radile. Čistile su, uređivale i slagale stvari te je za kratko vrijeme kafić zablistao. Sav pribor lijepo su posložile, a posebno su bile ponosne na prekrasne porculanske šalice i tanjure s cvjetićima. Ljudi koji su prolazili ulicom, rado su zastajali i gledali kroz izlog, diveći se kako je kafić uređen.

Jednog dana Marina i mama otišle su po narudžbu ukusnih, velikih kroasana. Odjednom, kada su se vratile u kafić, primijetile su da im nešto nedostaje. Sve je bilo razbacano! Iz jedne male rupe iznenada je iskočio miš Mali. Mama Lola se jako prestrašila i vrisnula, a Marina je brzo uzela metlu i počela trčati za mišem. Mali je povikao: "Molim te, nemoj me tući!" Marina se iznenadila i zaustavila. Mama je brzo otrčala pozvati vlasnika kako bi se požalila. Kad je vlasnik stigao, mama mu je uzrujano počela objašnjavati što se dogodilo. U međuvremenu, Marina je odlučila poslušati miša. Mali joj je otkrio svoju tajnu, ispričao joj je da ima petero braće i dvije sestre i da su svi gladni. Zato su uzimali posuđe s hranom, a ne zato što su zločesti. Marina je shvatila da je Mali dobar. Ljubazno se oprostila od vlasnika i dala mu veliki kroasan. Uхватила je mamu za ruku i nagovorila je da se upozna s mišem. Miš Mali je ubrzo vratio sve posuđe, a kafić je opet bio uredan i lijep.

KATARINA PAVLOVIĆ, 4. b r.

OŠ Matije Vlačića Labin

Mentorica: Silva Tenčić